

Abba kellene hagynia Orbán Viktornak éwertékelő beszédei megtartását. Abba kellene hagynia Orbán Viktornak éwertékelő beszédei megtartását. Több okból is. A legelső ok az, hogy ez egy Egyesült Államokból származó szokás, aminek átvétele kínos párhuzamot von letűnt szocializmusunk intézménykultuszára, majmolására. El kellene hinnie Orbán Viktornak és szűkebb agitációs propaganda körének, hogy ez az intézménymajmolás, s a hozzá kapcsolódó lelkes tömeghurrázás sokakban viszolygást kelt. Mert a megjelent, kontraszelektált tömeg nem a beszéd mondanivalójával, tartalmával való egyetértését fejezi ki vastapsával, hanem a személyt ünnepli. Majdnem úgy, ahogyan a múltban megszokott kongresszusok meghívottai szokták volt.

Abba kellene hagynia Orbán Viktornak éwertékelő beszédei megtartását. A másodszor pedig azért, mert a felolvasott, fejből elmondott beszédei egyre jobban kezdenek az orwelli "doublespeakre", kettős beszédre hasonlítani. Kiváló magyar irodalom és nyelvtanárnak, szövegelemzőnek kell lenni ahhoz, hogy a bőbeszédű, szószátyár fordulatok lehámozása után kiderüljön végre: az üzenet. Az üzenet, amelyet a legerősebb parlamenti, országos ellenzéki párt üzenni kíván tagjainak, szimpatizánsainak, és azoknak, akik a parlamenti pártcsatározásokban semleges álláspontot képviselnek, de nem közömbösek az ország ügyei iránt. Hogy ne kelljen - mondjuk - a Századvég kutatóintézet megállapítására várni, amely szerint "a beszéd valódi célja március 9-én minél nagyobb tömeget az urnákhoz vinni, és az igen szavazatok többségével bizonyítani, hogy a Gyurcsány-kormány politikai értelemben megbukott."(1)

Abba kellene hagynia Orbán Viktornak éwertékelő beszédei megtartását. S a Fidesznek végre világosan meg kellene fogalmazni azt a hogyan, amivel "egy erős Magyarország felépítését" akarja elérni. Mikor értik már meg, hogy az ország mai helyzetében a politikát igen is ki kell vinni az utcára. A közterekre, az aluljárókba, a művelődési házakba, ki a falukba, kis -és nagyvárosokba. S ott kell vállalni a konfrontálódást, nem pedig a parlament biztonságot nyújtó padsorai között. S még valami! Ha a Fidesz, és Orbán Viktor politikai cselekvőképességét megkötik a különböző hazai és nemzetközi háttéralkuk szövevénye, akkor engedni kell azon parlamenten kívüli politikai pártok, civil mozgalmak tevékenységének kibontakozását, akiket nem kötnék a háttéralkuk. Hiszen, aki mindent meg akar tartani, az semmit sem tart meg!

Egészség, tudás, felelős kormányzás alaptézisekkel az egyszerű magyar állampolgár nem tud mit kezdeni. A vidéket, és lassan már a fővárost is az élet, lét -és vagyonsbiztonság; a munkásmozgalmi időkből ismert munkát, kenyeret kérdése foglalkoztatja leginkább. Mert ide jutottunk 18 év után.

Matolcsy György, az Orbán-Torgyán kormány volt gazdasági minisztere, a 'Veszélyek és félelmek' cikksorozatában helyesen állapítja meg, hogy 'Minden, ami századunkban a fejlődés forrása, - tehetség, képzettség, víz, termőföld, éghajlat, biztonság, természeti környezet, energia - együtt van jelen a Kárpát-medencében, együttes kiaknázása vezet sikerre, a politikai tagoltság fenntartása melletti használata a siker ellen hat. A Monarchia egységes térkezelése éledhetne újjá, a modern technológiák többletével - ehhez egységes Kárpát-medencei fejlesztési tervre lenne szükség.'(2)

Matolcsy helyzetfelismerése méltányolandó, hiszen tovább menve ezen a gondolatmeneten,

megfogalmazza azt is, hogy a Fidesznek, ha hatalomra kerül, milyen azonnali, még a kormányzati cikluson belül elérhető eredményeket kellene felmutatnia. Mint írja: "A fogyó és elidősödő népesség, a terjedő mélyszegénység, a gyengülő családi és többi közösség, a társadalmi tőke apadása, a közvélemény mély pesszimizmusa, a nemzeti önbecsülés hiánya, a fogyó közbizalom, az állam(hatalom) megújuló támadásai egyén, közösség vállalkozás ellen, a globális vallási reneszánsz európai határoknál való megtorpanása és a tudástőke rejtett leértékelődése mára társadalmi örvényekké álltak össze. Ezek közös vonása, hogy az örvény mélypontjának eléréséig nincs megoldás - még lefelé megyünk.(3)

S az örvény potenciáját mi sem illusztrálja jobban, mint Farkas Péter szociológus számszerű megállapításai: "Tartós és mélyszegénységben él 1.2 millió ember és a létminimum alatt 3.4 millió honfitársunk...A hazai hajléktalanok száma ötven-hatvan ezer, a legborzasztóbb, hogy a pontos adatot sem tudhatjuk. A hajléktalanok háromnegyede férfi, de emelkedik a nő és a családos hajléktalanok száma is....A létminimum alatt 850 ezer kisgyerek él, közülük 420 ezren tartós és mély szegénységben."(4)

Ehhez a számadat sorhoz csak annyi a hozzáfűznivalóm, hogy nagy valószínűséggel nem mindegyik gyerek, illetve családja sorolható a cigány kisebbséghez. E kis kitérő után térjünk azonban vissza Matolcsyhoz. Mielőtt felujjongnánk, hogy lám, Matolcsy, mint a volt Fidesz-Torgyán kormány gazdasági minisztere szintén Nagy-Magyarország visszaállítása szükségességéről beszél, vagyis, hogy egy Fidesz (nemzeti) álláspontot képvisel, hűtsük le a kedélyeket. Matolcsy, nagyon helyesen, arról beszél, amit annak idején Apponyi gróf próbált elmagyarázni 1920-ban, Versaillesban, hogy a Kárpát-medence egy olyan egységes gazdasági-földrajzi térséget képvisel, ami egymagában egyedülálló és önellátó, s amit hiba lenne politikailag szétszabdalni. Csakhogy, az Európai Unió egyesítette majdnem teljes Kárpát-medence gazdasági potenciája immár egy teljesen más politikai-gazdasági vertikumba került. A kulcs ennek megértéséhez a magyar parlament által elsőként ratifikált lisszaboni-egyezmény. Ez a lisszaboni egyezmény, amely az európai szuperállam létrehozásának kordokumentuma, gyakorlatilag betetőzte az Európai Unióhoz való csatlakozásában rejtőző nemzeti szuverenitás feladását. Ennek a szuperállamnak elnökét (jelenleg a fiatalabb éveiben szélsőbaloldali anarchista, majd munkáspárti brit kormányfő Tony Blair a legesélyesebb erre a posztra) az uniót alkotó államok állam -és kormányfői jelölik ki. Az unió ügyeit pedig az az uniós bürokrácia intézi, amelynek egyetlen nemzeti kormány, illetve parlament felé sincs beszámolási kötelezettsége. Vagyis, pontosan a lisszaboni szerződés ratifikálása az, amelyik elmélyülő társadalmi válságunk kezelésében megfoszt bennünket azoktól a kormányzati eszközöktől, amelyek ezt a válságot enyhíteni, s idővel megfordítani lenne képes. A globalista, neoliberális gazdaságfilozófiai elveket (tőke, áru, szolgáltatás, munkaerő szabad áramlása, szabad költözködési jog, szabad kereskedelem, stb.) követő Európai Unióban a Magyarországnak kiszabott konvergenciaprogram további erőltetése még inkább elmélyíti azt a szociális, társadalmi válságot, aminek a felszíni bemutatására Farkas Péter szociológustól idéztem. Nem véletlen tehát, hogy a magyarországi kapitalizmus kulcsalakjának titulált, többek között a Rotschild, Peter Munk, és osztrák befektetőkkel is megtámogatott Demján Sándor is állítja már, "hogy az elkövetkező tíz-tizenöt évben hazánk az Európai Unió legszegényebb országa lesz."(5) S ez, elsősorban azért történik, folytatja Demján, mert 2002.-es választások után az SZDSZMSZP kormányok elrontottak valamit. "Ma viszont az ország a történelem után ki van szolgáltatva 7-8 nagy kötvénytulajdonosnak. Ilyen körülmények

között hamis illúzió az, hogy az állampolgár szavazatán vagy bármely politikai párton múlik, mi lesz Magyarország jövője. A valóságban azon múlik, milyen a világ likviditási helyzete....Az eurót akkor lehet bevezetni, ha Magyarország eléri az európai uniós teljesítmény 80 százalékát"(6)

Demján Sándornak a maga szemszögéből teljesen igaza van. Hiszen, a jelenlegi felemás gazdaságpolitikai és társadalmi állapotban, vagyis az 50 évig vassal-vérrel létrehozott és fenntartott szocializmus társadalmában nem akarja feláldozni azokat a kiharcolt vívmányokat, amelyek lehetővé tették, például a tanuláshoz való egyenlő jogot. A megszerezhető diploma elérésének jogát, ami biztosította a társadalmi ranglétrán a feljebb kapaszkodás lehetőségét. A szigorú felvételi eredmények és a megszabott felvételi létszám pedig az országnak azt a szürkeállomány utánpótlást nyújtotta, ami lehetővé tette az ötéves gazdasági tervek végrehajtásának viszonylagos eredményességét. Amire alapozva lehattunk mi a "legvidámabb barakk" a táboron belül. (Igaz, közben elfelejtettük, elfelejtették velünk azt, hogy 'mi a magyar'!) Ennek a legvidámabb barakk adta szociális-gazdasági környezetből nőtt ki magát ma Magyarország egyik legsikeresebb üzletembere Demján Sándor. Ő annak a globalizációs törvényszerűségnek az embere, akit zavar (pénzügyi, üzleti vagy érzelmi okoktól vezérelve? - nem tudni) a 18 év alatt kialakult oligarchikus típusú kasztrendszerre megmerevedő társadalmi rendszerünk. Az a rendszer, amit az államhatalom által indukált gazdaságpolitikai eszközökkel valósítottak meg. Korábban már idéztem Matolcsy Györgyöt, a Fidesz kormány volt gazdasági miniszterét,(7) aki az elmúlt 18 év gazdaságpolitikai következményeket jellemezve azt írta: "Az első mikro-sokkterápiával, meg kellett akadályozni, hogy Magyarország önmagától más utat válasszon. (1990-es évek eleje) A Bokros-csomag és a jelenlegi, Gyurcsány/Kóka csomag pedig hibás gazdaságpolitika következménye. (1995-96; 2007-2008) A sokkterápiák közös vonása, folytatta Matolcsy, hogy globális érdekeknek kedveznek, szembemennek a nemzeti és helyi érdekekkel, diktatórikus módszereket alkalmaznak, kizárják a közmegegyezést, rombolják a társadalmi tőkét, és hatásuk hosszú időre visszaveti a magyar fejlődést.(8)

Nem sírom vissza a Kádár-korszakot, de visszasírom azokat a vívmányokat, amelyeket a nemzet, 1956 kapcsán kiharcolt magának. Azokat a vívmányokat, amelyeket egy normális társadalmi közegben fel lehetett volna fejleszteni egy olyan szintre, amelyre ma büszkék lehetnénk. Amelyet az 1988/89-es 'Kerekasztalok' elszabotáltak. Elsősorban 1956 örökségét. Ugyanakkor ma már egyértelmű, hogy az 1988/89-es történelmi lélegzetvételt a kerekasztalos rendszertváltó elit kizárólag a saját maga hasznára fordította. Kihagyva a nemzetet, népet, lakosságot. S ezért nézhetünk rémülten magunk előtt levő mély szakadékba, amely felé tolnak-tuszkolnak bennünket, mert nem találjuk azt a fogódzkodót, amibe megkapaszkodhatnánk. El kell menni szavazni március 9-én, és igennel kell szavazni. Helyzetet kell teremteni. Rá kell bólintani Koszova függetlenségére, s követelni kell a dél-felvidéki, erdélyi, délvidéki, kárpátaljai magyar lakosság autonóm törekvéseit. Át kell lépni végre a saját Rubiconunkat. Meg kell értetnünk Orbán Viktorral azt, hogy csak akkor követjük, ha hajlandó az élre állni és velünk együtt átlépni a Rubiconunkat. A magyarságnak centripetális erővé kell válnia ismét a Kárpát-medencében ahhoz, hogy fennmaradjon.

Mi történik, ha feladatunknak nem felelünk meg?

Tetveinktől ellepetten, elgyengülve várjuk, hogy mit kezd velünk más népek sorsa. Valamelyik

nép gyarmatbirtokába olvadunk be? Szomszédaink darabolnak fel, hogy egységüket védjék? Vagy az internacionalista néptestvériségnek leszünk osztjájai? Mindegy.

"Korszakok tűzduhe nem edzett s fölolvast a világ kohója, s elveszünk, mert elvesztettük magunkat".

1. MH. 2008. 02. 15. Belföld, Gyurcsány gyengülő pozícióban, Keret, Orbán beszéde: a népszavazási kampány egyik állomása, 2. old.

2. MH. 2008. 01. 19. Vélemény és vita, Matolcsy György, Magyar jövőképek és nemzetstratégiai pillérek 8., Veszélyek és félelmek, 12. old.

3. U.o.

4. MH. 2008. 02. 21. Vélemény & Vita, Farkas Péter, 'Teljes gözzel előre', 9. old.

5. Figyelő, 7. sz. 2008. február 14-20. Demján Sándor a hazai és régiós üzleti környezetről, 'Mindenhol jobb', 44-47. old.

6. U.o.

7. Csontos Gábor, Kegyelmi idő, 2007. december 19.

8. MH. 2007. december 8. 16. old. Matolcsy György, 'Fonák és torz rendszerváltás'

(A szerző politológus)